

Arrest

nr. 210 885 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige X, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 mei 2014, 9 juli 2014 en 9 mei 2016 aangevuld.

Op 5 oktober 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht op 31 oktober 2017.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.05.2014 + aanvullingen d.d. 22.05.2014, 09.07.2014 en 09.05.2016 werd ingediend door :

*O. Q. N., (R.R.: ...)
nationaliteit: Kameroen
geboren te Acha op (...)1984
adres: (...) DENDERLEEUEW*

+ kind O. E. A.-E. geboren op 30.11.2016

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat terugkeren naar Kameroen geen optie zou zijn. Betrokkene zou namelijk vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar Kameroen en dit wegens bedreigingen aan haar adres. We dienen echter op te merken dat deze loutere bewering niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Zo verwijst zij hieromtrent specifiek naar de stukken 11, 12, 13 en 27 die bij de aanvraag 9bis d.d. 23.05.2014 toegevoegd werden. Voor wat stuk 11 betreft (dit zou een kopie zijn van emailverkeer d.d. 04.12.2013 tussen C. en E. waaruit zou moeten blijken dat ze contacten hebben met de hoogste gezagsorganen in Kameroen) dienen wij primo op te merken dat wij onmogelijk de echtheid van deze kopie kunnen verifiëren. Zelfs al zou dit document echt zijn dan dienen wij secundo op te merken dat dit document dateert van 2003 en geenszins actueel kan genoemd worden. Tertio merken wij op dat uit dit document niet blijkt dat betrokkene dient te vrezen voor haar leven. Wat stuk 12 en 13 betreft (dit zouden kopieën zijn van e-mailverkeer d.d. 16.12.2013 van de broer van C. met doodsbredeiging en antwoord van betrokkene) dienen wij opnieuw op te merken dat wij de echtheid van deze kopieën onmogelijk kunnen nagaan. Zelfs al zou dit document echt zijn dan dienen wij secundo opnieuw op te merken dat dit document dateert van 2003 en geenszins actueel kan genoemd worden. Tertio merken wij op dat indien betrokkene effectief bedreigd zou worden door de broer van C. dan nog toont zij niet aan dat zij zich niet op de autoriteiten van haar land van herkomst zou kunnen beroepen om haar veiligheid aldaar te garanderen. Voor wat stuk 27 betreft (dit zou een kopie van een conversatie zijn onderschept door betrokkene) dienen wij op te merken dat dit document een kopie is van een soort van chatconversatie tussen C. en ene zekere E. L. waarvan wij primo de echtheid onmogelijk kunnen verifiëren en secundo merken wij op dat deze conversatie vrij onsamenhangend is, zonder enige context en in erbarmelijk Engels. Dit stuk kan aldus bovenstaande bewering onmogelijk ondersteunen. Deze stukken maken het aldus niet aannemelijk dat betrokkene zou moeten vrezen voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

Betrokkene legt verder nog een kopie van verhoorblad politie Denderleeuw (bijlage aan een proces-verbaal) d.d. 30.10.2013 voor (stuk 4) waarmee zij melding maakte van C. zijn zogenaamde plannen met haar in België. En bij aanvulling d.d. 09.07.2014 voegt betrokkene alsnog een proces-verbaal d.d. 10.06.2014 (stuk 32) toe waaruit zou moeten blijken dat zij bedreigd werd door C. en zijn broer. Wat betreft deze processen-verbaal dienen wij op te merken dat deze PV's de neerslag zijn van subjectieve verklaringen. Een proces-verbaal van een politieverhoor bevat geen objectieve bewijzen aangezien het niet meer dan eigen verklaringen van betrokkene betreft. Betrokkene verwijst verder nog naar stukken 5 tot en met 10 (kopieën van meldingsfiches bij de politie en een medisch attest opgesteld door huisdokter in verband met opgelopen letsels huiselijk geweld), naar stukken 18 en 19 (gezinssamenstellingen), stuk 20 (een kopie van een zogenaamde vervalste geboorteakte) en stuk 30 (de verklaring van de ex-vrouw

van C. met bijlages) om haar verhaal kracht bij te zetten. We dienen op te merken dat ook uit deze stukken niet blijkt dat betrokkene zou moeten vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar Kameroen. Kortom op basis van bovenstaande dienen wij te stellen dat betrokkene de vrees voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar Kameroen niet aannemelijk heeft gemaakt en daarom kan het aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in deze context ook nog naar artikel 2 en 3 van het EVRM dat stelt dat haar recht op leven dient beschermd te worden door elke overheid. Op basis van bovenstaande uiteenzetting kunnen wij niet anders dan besluiten dat betrokkene onvoldoende overtuigingsstukken heeft kunnen aanbrengen die een schending van artikel 2 en 3 EVRM aannemelijk zouden moeten maken. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige strafrechtelijke veroordeling zou hebben opgelopen en dat zij aldus geen bedreiging voor de openbare orde zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij perfect Engels en Frans zou spreken, dat zij het nodige zou doen om ook het Nederlands onder de knie te krijgen, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij de nodige kwalificaties zou hebben, dat zij haar CV voorlegt, dat zij werkbereid is en zich heeft ingeschreven bij de VDAB, dat zij momenteel nog verder zou werken aan een wetenschappelijk artikel van een doctoraatsstudie bij professor P. aan de Ugent, dat zij zou wensen verder te doctoreren en dat zij werd toegelaten tot de Helsinki Summer School- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken en/of een doctoraat wenst te behalen dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Op 5 oktober 2017 wordt eveneens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft een afzonderlijk beroep ingediend tegen deze beslissing, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer 212 183.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Om het middel toe te lichten, betoogt verzoekster het volgende:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoekster onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)

Het niet kunnen indien van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE
MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

Zoals gesteld in bovenvermeld feitenrelaas, werden er door verzoekster verschillende processen-verbaal gevoegd over de door haar afgelegde verklaringen ten aanzien van de politiediensten (zie o.a. de stukken 4 en 32, gevoegd bij de aanvraag).

In deze processen-verbaal en de bijgevoegde stukken geeft zij aan waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen en waarom zij vreest voor haar leven.

Bij deze verklaringen geeft zij de vermelde elementen in bovenvermeld feitenrelaas weer en voegt verzoekster verschillende documenten om haar verhaal te staven (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de aanvullingen van verzoekster).

De processen-verbaal en de documenten van verzoekster vormen mede de basis voor het strafrechtelijke onderzoek tegen de heer C. M.

Deze stukken worden vervolgens overwogen door de verwerende partij.

Op pagina 2 van de bestreden beslissing vermeldt de gemachtigde de processen-verbaal, maar stelt vervolgens: “Wat betreft deze processen-verbaal dienen wij op te merken dat deze PV’s de neerslag zijn van subjectieve verklaringen. Een proces-verbaal van een politieverhoor bevat geen objectieve bewijzen aangezien het niet meer dan eigen verklaringen van betrokkene betreft”. Hiermee worden de verklaringen van verzoekster in één pennentrek weggezet als subjectief en bijgevolg (kennelijk) onbelangrijk.

De gemachtigde miskent evenwel de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens (zoals de vervalste geboorteakte, gevoegd onder stuk 20 bij de aanvraag; de verklaring van de ex-vrouw van de heer C. M., gevoegd onder stuk 30 bij de aanvraag; een medisch attest van de opgelopen verwondingen en verschillende meldingsfiches bij de politie, gevoegd onder de stukken 5 t.e.m. 10 bij de aanvraag; berichten en e-mailverkeer, gevoegd onder de stukken 11, 12, 13 en 27 bij de aanvraag; enzovoort). De verklaringen van verzoekster dienen samen met de voorgebrachte documenten te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de gemachtigde kennis heeft genomen van de bijgevoegde gegevens, maar hij bespreekt deze vervolgens individueel (apart).

Het is duidelijk dat net het samengaan van al deze elementen, de voorgebrachte documenten met de verklaringen van verzoekster die werden afgelegd bij de politiediensten (de processen-verbaal), het relaas van verzoekster staft.

De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal verbinden al deze elementen met elkaar.

De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal zijn hiermee dus niet de neerslag zijn van louter “subjectieve verklaringen”, aangezien ze gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens.

De processen-verbaal en de documenten van verzoekster vormen bovendien de basis voor het strafrechtelijke onderzoek tegen de heer C. M..

Dat de verklaringen van verzoekster bovendien ernstig zijn, mag blijken uit de duurtijd van het strafrechtelijk onderzoek tegen de heer C. M.. Het onderzoek ging van start in 2014. Al deze tijd liep het onderzoek door, waar de verwerende partij van op de hoogte was door de eigenhandige contactopname van de Dienst Vreemdelingenzaken met het parket (zie het administratief dossier en stuk 6: “04.03.2015: contact met parket inzake PV’s”).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het onderzoek en de verklaringen van verzoekster ernstig werden bevonden door de verwerende partij (!), hetgeen manifest in strijd is met de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Uit een interne nota van 22 oktober 2014 wordt door de verwerende partij gesteld op een vraag tot de spoedige behandeling van het dossier: "Ik heb in het verleden al laten weten dat deze aanvraag niet behandelbaar is, zonder grondig onderzoek. Ik heb het dossier doorgestuurd naar bureau Opsporingen (zie synthesenota). Zij gingen het bekijken. Maar ik heb verder nog geen nieuws" (stuk 7).

Nog duidelijker blijkt dit uit de synthesenota uit het administratief dossier (stuk 6), in het bijzonder op pagina 3 onder de hoofding "Voor wat betreft mevrouw Q.". Onder deze hoofding vermeldt de verwerende partij herhaaldelijk dat de verklaringen van verzoekster in lijn liggen met de gekende elementen in het dossier. De verschillende elementen worden hiertoe opgesomd. Op basis hiervan besluit de verwerende partij: "Wij, dienst 9bis dienen de aanvraag te beoordelen van mevrouw Q. Wij dienen dus zeker te zijn dat mevrouw niets te vrezen heeft in Kameroen. Gezien de studie van het dossier is dit momenteel heel moeilijk te beoordelen. Wat als mijnheer C. effectief een project aan het opzetten is?!?" (stuk 6).

Dit oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is volledig tegenstrijdig met het oordeel dat de gemachtigde maakt in de bestreden beslissing.

Al deze aanwijzingen over de ernst van de verklaringen van verzoekster worden weggezet door de gemachtigde van de verwerende partij als "subjectief", terwijl uit deze interne stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken net het tegenovergestelde blijkt.

In het verlengde hiervan is het zeer opvallend dat de auteur van deze nota's en de auteur van de bestreden beslissing identiek zijn (met name mevr. N. B.). Waarom zij in de bestreden beslissing plotsklaps een heel ander oordeel is toegedaan dan wat uit het administratief dossier blijkt, is nergens verklaard.

De ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het strafrechtelijk onderzoek, is ook recent nogmaals geïllustreerd. Recentelijk werd het strafrechtelijk onderzoek beëindigd en werd de heer C. M. gedagvaard door het Openbaar Ministerie voor de correctionele rechtbank te Dendermonde (hetgeen een belangrijke indicatie vormt dat de beklaagde strafrechtelijke feiten heeft begaan). De inleiding van deze zaak is voorzien voor 16 januari 2018 (stuk 5).

Het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing is omwille van deze elementen onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met de materiële motiveringsverplichting.

Het is voor verzoekster, omwille van de aangehaalde elementen in het feitenrelaas die werden gestaafd d.m.v. de voorgebrachte documenten bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf, onmogelijk om terug te keren naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen gezien het gevaar dat zij loopt voor haar leven en fysieke integriteit. Door deze elementen niet ernstig te nemen, zoals hierboven uiteengezet, miskent de verwerende partij tevens artikel 3 EVRM."

2.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster licht dit middel toe als volgt.

**"- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 7 EN 9 IVRK - SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT**

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; - en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom (dec.)*, no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december)*, no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De belangen van de minderjarige kinderen zijn bovendien van primordiaal belang en dienen een centrale rol te krijgen in de belangenafweging door de verwerende partij (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunese tegen Nederland, overweging 109).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit geldt dus ook voor de belangen van de minderjarige kinderen.

Bovendien dienen de belangen van de minderjarige kinderen niet enkel beperkt te worden tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.A.S en C.S. t. Roemenië, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De bestreden beslissing heeft betrekking op verzoekster en haar minderjarige kind (O. E. A.-E., geboren op (...) 2016 in België). In de bestreden beslissing wordt evenwel geen rekening gehouden met de belangen van het kind.

O. E. A.-E. werd nochtans in België geboren op (...) 2016 en verblijft hier zijn gehele leven.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt de bestreden beslissing kennelijk "automatisch" mee opgelegd aan het minderjarige kind van verzoekster, zonder de belangen van het kind in overweging te nemen.

De belangen van het kind dienen een bijzonder prominente plaats te krijgen in de afweging die de bevoegde overheid moet maken (zie hierboven).

Ook met de belangen van mevrouw O. Q. N. onder artikel 8 EVRM, werd onvoldoende rekening gehouden (in feite werd hiermee zelfs geen rekening gehouden, aangezien geen enkele belangenafweging kenbaar werd gemaakt in de bestreden beslissing en de belangenafweging ook niet blijkt uit een ander stuk van het administratief dossier).

Nochtans wijzen de feitelijke elementen (zoals aangehaald in het feitenrelaas en de aanvraag tot machtiging van verblijf) op de noodzakelijke bescherming hiervan onder artikel 8 van het EVRM.

Sinds 2012 heeft verzoekster een visum verkregen. Zij is sindsdien in België en alhier verblijvende (zij had ook enige tijd een legaal verblijf, op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan). Op (...) 2016 is zij bevallen van haar kindje in België. Beide verblijven op een vast adres in Denderleeuw. De problematische situatie waarin zij verzeild is geraakt met de heer C. M., maakt dat haar leven in gevaar is in Kameroen en maakt het voor haar onmogelijk om terug te keren naar Kameroen (zie hierboven).

Ook hierom kan zij momenteel niet terugkeren naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen.

In tegenstelling tot de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM, wordt hiermee schijnbaar geen rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen, dringt een schending van artikel 8 EVRM, de artikelen 3, 7 en 9 IVRK en de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht) zich op ten aanzien van de bestreden beslissing."

2.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In het eerste middel betoogt verzoekster onder meer dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn en dat het niet onmogelijk moet zijn om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit wel zo zou zijn. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar oordeel dat er een foutieve interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorligt. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert immers op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoekster geeft dan ook een te beperkte lezing van de bestreden beslissing weer.

Verder zet verzoekster uitvoerig uiteen dat er verschillende processen-verbaal werden gevoegd over de door haar afgelegde verklaringen ten aanzien van de politiediensten. Hierin en in de bijgevoegde stukken zou zij naar haar mening aangegeven hebben waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen en waarom zij vreest voor haar leven. Deze zouden mede de basis vormen voor het strafrechtelijk onderzoek tegen de heer C. M.

Zoals verzoekster erkent, wordt omtrent de stukken een motivering opgenomen door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, doch hiermee zouden de verklaringen in één pennentrek als subjectief en bijgevolg (kennelijk) onbelangrijk zijn bestempeld, aldus verzoekster. Naar haar mening zou de gemachtigde de vaststelling miskennen dat de verklaringen gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens, waarbij zij verwijst naar de stukken 5 t.e.m. 13, 20, 27 en 30.

Opnieuw erkent verzoekster dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennis heeft genomen van de bijgevoegde gegevens. Zij meent echter dat hij deze individueel bespreekt en dat het duidelijk is dat het samengaan van al deze elementen, de voorgebrachte documenten met haar verklaringen die werden afgelegd bij de politiediensten (de processen-verbaal), haar relaas staft. De verklaringen van verzoekster in de processen-verbaal zouden al deze elementen met elkaar verbinden en niet de neerslag zijn van "*subjectieve verklaringen*" aangezien ze gepaard gaan met objectief verifieerbare gegevens.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Het weze echter herhaald dat de gemachtigde van de staatssecretaris immers op omstandige en concrete wijze motiveert waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dit doet hij ook wat betreft de door verzoekster aangehaalde stukken, zoals verzoekster eveneens vaststelt. Waar verzoekster echter voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houdt met het samengaan van al deze elementen en dat deze verbonden zijn, gaat zij voorbij aan het slot van de betreffende alinea waarin de gemachtigde vaststelt: "*Kortom op basis van bovenstaande dienen wij te stellen dat betrokkene de vrees voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar Kameroen niet aannemelijk heeft gemaakt en daarom kan het aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*" Ook bij aanvang van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde op algemene wijze dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Waar verzoekster nog stelt dat de processen-verbaal en de documenten bovendien de basis vormen voor het strafrechtelijk dossier tegen de heer C. M. en dat uit de duurtijd van het strafrechtelijk onderzoek tegen voormelde heer zou blijken dat de verklaringen ernstig zijn, duidt de Raad dat dit de gemachtigde van de staatssecretaris niet verhindert om op verblijfrechtelijk vlak een eigen standpunt in te nemen waarbij hij oordeelt over het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij deze elementen heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van haar aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling dringt zich evenzeer op wat betreft de stukken 3, 4 en 5 bij het verzoekschrift. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan de elementen ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat

het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde elementen in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verder verwijst verzoekster naar de interne nota van 22 oktober 2014 en de synthesenota uit het administratief dossier. Na uit beide nota's te hebben geciteerd stelt zij dat het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in tegenstrijd is met het oordeel dat de gemachtigde maakt in de bestreden beslissing. Na lezing van de citaten, kan de Raad verzoekster echter niet bijtreden in haar standpunt. Hieruit blijkt enkel dat wordt gevraagd om de zaak grondig te onderzoeken, dat zij zeker wensen te zijn dat verzoekster niets te vrezen heeft in Kameroen, dat dit gezien de studie van het dossier op dat moment heel moeilijk te beoordelen is en dat rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat mijnheer C. effectief een project aan het opzetten is. Uit deze teksten blijkt enkel het voornemen om niet lichtzinnig over het dossier te oordelen. Verzoekster toont het tegendeel ook niet aan. Zo blijkt uit het administratief dossier, zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, dat op 4 september 2017 een vraag wordt gesteld aan de raadsman van verzoekster om een stand van zaken mee te delen. Verzoekster toont niet aan dat hierop een antwoord werd geformuleerd. Evenmin maakt zij haar betoog hard door op te merken dat de auteur van de nota's en van de bestreden beslissing identiek zijn. Dit doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld.

Verzoekster besluit in het tweede middel onder verwijzing naar de aangehaalde elementen en voorgelegde documenten dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Kameroen om aldaar haar aanvraag in te dienen gezien het gevaar dat zij loopt voor haar leven en fysieke integriteit. Door deze elementen niet ernstig te nemen, wordt tevens artikel 3 van het EVRM miskend, zo stelt zij.

De Raad leest in de bestreden beslissing: *“We dienen op te merken dat ook uit deze stukken niet blijkt dat betrokkene zou moeten vrezen voor haar leven bij een terugkeer naar Kameroen. Kortom op basis van bovenstaande dienen wij te stellen dat betrokkene de vrees voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar Kameroen niet aannemelijk heeft gemaakt en daarom kan het aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

Betrokkene verwijst in deze context ook nog naar artikel 2 en 3 van het EVRM dat stelt dat haar recht op leven dient beschermd te worden door elke overheid. Op basis van bovenstaande uiteenzetting kunnen wij niet anders dan besluiten dat betrokkene onvoldoende overtuigingsstukken heeft kunnen aanbrengen die een schending van artikel 2 en 3 EVRM aannemelijk zouden moeten maken. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.”

Zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt, is de gemachtigde wel degelijk ingegaan op de elementen die verzoekster heeft aangebracht in haar aanvraag omtrent haar situatie, doch hij was van mening dat de aangevoerde elementen en stukken niet afdoende waren om het aangevoerde gevaar aan te tonen.

De Raad herinnert eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster opnieuw naar de aangehaalde elementen en documenten. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken en heeft gemotiveerd om welke reden deze niet worden aanvaard. Verzoekster is een andere mening toegedaan, hetgeen niet volstaat om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster. Verzoekster laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij geeft een theoretische uiteenzetting met verwijzing naar rechtspraak. Wat de concrete elementen *in casu* betreft, verwijst zij naar haar privéleven en het belang van haar minderjarig kind. Zij is meermaals de mening toegedaan dat de vereiste (belangen)afwegingen niet werden gemaakt. Verzoekster verwijst hierbij tevens naar het arrest Jeunesse.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij met verwijzing naar het arrest Jeunesse stelt dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109-118).

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing aangezien deze beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, stelt de Raad, zoals verzoekster zelf aangeeft, vooreerst vast dat de bestreden beslissing eveneens gericht is ten aanzien van het minderjarige kind zodat van een scheiding van het gezin geen sprake is.

Verzoekster benadrukt dat haar kind in België geboren is en hier zijn gehele leven verblijft. In de mate dat verzoekster meent dat niet werd onderzocht of het kind gelet op zijn leeftijd zijn moeder kan vergezellen, stelt de Raad nog vast dat verzoekster niet aantoont om welke reden dit niet zou kunnen. Zoals verzoekster aangeeft, was het kind op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zeer jong in die zin dat van een kind op die leeftijd kan verwacht worden dat het zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe omgeving kan aanpassen. Gelet op het ontbreken van stavingstukken die het tegendeel zouden aantonen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Waar verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing "*automatisch*" mee zou zijn opgelegd aan het minderjarige kind zonder de belangen van het kind in overweging te nemen, merkt de Raad op dat verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind zodat het kind haar administratieve situatie volgt, hetgeen net in het belang is van het kind. De Raad kan de theoretische verwijzing naar het arrest Jeunesse bijtreden maar verzoekster gaat eraan voorbij dat er verscheidene relevante verschillen bestaan tussen haar situatie en de feiten van de zaak Jeunesse. Zo verbleef de betrokken vrouw in de zaak Jeunesse reeds 16 jaar in Nederland, hetgeen geenszins vergelijkbaar is met het verblijf van verzoekster in België.

Waar verzoekster verwijst naar haar privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij verwijst naar haar verblijf in België en het geheel van de sociale banden tussen haar en de gemeenschap waarin zij leeft, doch zet zij niet op concrete wijze uiteen waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoont. Verzoekster verwijst ook opnieuw naar de geboorte van haar kind en de problematische situatie waarin zij is verzeild geraakt met de heer C. M. waardoor zij naar haar mening onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen. Omtrent deze elementen kan naar het hogerstaande worden verwezen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de elementen uit de aanvraag herformuleert, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Zij slaagt er niet in om aan te tonen dat de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoekster door het herhalen van elementen uit haar aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont

verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN